

Reportáž Josefa Kochmannová

Dnes 28. října stojíme před Domovem důchodců v Praze 4 a jdeme si popovídat s paní Josefou Kochmannovou o jejím životě.

Kdy a kde jste se narodila?

21. června 1932 ve Fryšavě pod Žákovou horou, to je Českomoravská vrchovina, okres Žďár nad Sázavou, kraj Jihlava.

Jaké bylo Vaše dětství?

Když jsme svázeli žito nebo pšenici, tak jsem hrozně ráda ty snopy rovnala na fůře. Koně se rozjeli, my jsme měli dvůr takhle z kopečka dolů a koně tam utíkali do stodoly a já musela ležet na té fůře, aby mi neurazili hlavu. Na to ráda vzpomínám.

Byli u vás Němci?

My jsme byli narození ve Fryšavě pod Žákovou horou a to je devět kilometrů od Nového města a tam měli zámek a tam bydleli za války německý Hitlerjugend. A ty dělali ty pochody přes Vlachovice, přes Fryšavu a tatínek nás vždycky položil ke zdi na zem a tam jsme museli vydržet, protože ti parchanti, kdybychom koukali na ně, jak mašírují v těch uniformách, tak by po nás stříleli. To jsme nesměli. To byli hajzlové, na ty já nemám dobrý vzpomínky.

Co pro vás znamenal konec války?

Tatínek v tom roce 1946 koupil velký hospodářství a tím pádem jsme byli kulaci. Tím pádem jsem nesměla chodit do školy, tenkrát se kulakům nepřálo. A já jsem se strašně vztekala, strašně jsem pánům politikům v duchu nadávala, protože jaký my jsme byli kulaci? Když jsme nic neměli než dřevěnou chalupu a pak tatínek to hospodářství koupil! Já jsem to nepochopila.

Já jsem si pak udělala školu při zaměstnání, dvouletou ekonomickou školu. A teď se budu vyťahovat, protože jsem byla šikovná holka a musela jsem jít dělat dělnici a dělala jsem dílnách Inu (to je strašná práce, práší se tam...), ale já jsem byla šikovná a pan ředitel, když se navázeli fůry, tak jsem mu pomáhala je v kanceláři počítat, kolik to mělo metrů a kolik za to dostanou. A tím pádem já jsem se dostala nějakým způsobem do soutěže psaní na stroji a vyhrála jsem to. A tak mě potom poslali do Prahy k ministrovi Málkovi, to byl ministr lehkého průmyslu.

Na co nejraději vzpomínáte?

Já jsem ze sedmi dětí a měla jsem čtyři bratry. Tři byli starší než já, takže my jsme znali Vlachovice celý z vršku stromů. A jednou jsem dostala od tatínka bičem přes nohy... My jsme měli krásný les a každý rok bylo nařízeno, že se tam musí vysazovat určitý kvóty smrčků, aby se zasázely čerstvý. A já jsem s klukama lezla v našem lesíku na smrček, tam jsme se rozhoupali a pak jsme se pustili a jak jsme se pustili nohama na zem, tak jsme ten vršek ulomili. A tatínek svázal dřevo z vesnice a slyšel, že se tam něco děje, zastavil koně a s tím bičem utíkal a vzal mě přes ty nohy. Protože on miloval les a to se nesmělo.